युक्तं। उक्तं च यतः।

तिर्यञ्चं मानुषं वापि यो मृतं संस्पृशेत् कुधीः।
पञ्चगव्येन शुद्धिः स्यात् तस्य चन्द्रायणेन च ॥११९॥

अथासौ सकोपमिदमाह। भोः किमन्धो भवान्। यत् पशुं मृतवत्सं ५ वदसि। सोऽब्रवीत्। भगवन् मा कोपं कुरु। अज्ञानान्मयाभिहितं। तत् त्वमात्मरुचिरं समाचरेति। अथ यावत् स्तोकं वनान्तरं गच्छति। तावत् तृतीयोऽन्यवेषधारी धूर्तः सम्मुखः समुपेत्य तमुवाच। भो अयुक्तमेतत्। यत् त्वं रासभं स्कन्धाधिरूढं नयसि। तत् त्यज्यतामेष। उक्तं च। यः स्पृशेद्रासभं मर्त्यो ज्ञानादज्ञानतोऽपि वा।

१० सचैलं स्नानमुद्दिष्टं तस्य पापप्रशान्तये ॥१२०॥

तत् त्यजैनं यावदन्यः कश्चिन्न पश्यति। अथासौ तं पशुं रासभं मन्यमानो भयाद्भूमौ प्रक्षिप्य स्वगृहमुद्दिश्य प्रपलायितः। ततस्ते त्रयो मिलित्वा तं पशुमादाय यथेच्छया भक्षितुमारब्धा। अतोऽहं ब्रवीमि।

बहुबुद्धिसमायुक्ताः सुविज्ञाना बलोत्कटान्।
१५ शक्ता वञ्चयितुं धूर्ता ब्राह्मणं छागलादिव ॥१२१॥

अथवा साधिदमुच्यते।

अभिनवसेवकविनयैः प्राघुणकोक्तैर्विलासिनीरुदितैः।
धूर्तजनवचननिकरैरिह कश्चिदवञ्चितो नास्ति ॥१२२॥

किञ्च दुर्बलैरपि बहुभिः सह विरोधो न युक्तः। उक्तं च।

२० बहवो न विरोद्धव्या दुर्जया हि महाजनाः।
स्फुरन्तमपि नागेन्द्रं भक्षयन्ति पिपीलिकाः ॥१२३॥

कथा ॥४॥ मेघवर्ण आह। कथमेतत्। स्थिरजीवी कथयति। अस्ति कस्मिंश्चिद्वल्मीके महाकायः कृष्णसर्पोऽतिदर्पो नाम। स कदाचिद्बिलानुसारमार्गमुत्सृज्यान्येन लघुद्वारेण निष्क्रमितुमारब्धः। निष्क्रामतश्च २५ तस्य महाकायत्वाद्दैववशतया लघुविवरत्वाच्च शरीरे व्रणः समुत्पन्नः।